

La cosa va de sants (I)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Tots els dies del calendari tenen per als catòlics un o més sants. Són aquells personatges de la història cristiana que susciten respecte i admiració. Molts són patrons dels nostres pobles i ciutats; a més, en el temps d'estiu se celebra la seva festa, que es converteix en festa major de les poblacions. Donada aquesta circumstància ens podem preguntar: què és un sant?

De fet, els sants ens són familiars. Per això no és pas difícil donar resposta a la qüestió plantejada. Ja en l'Antic Testament trobem el primer i més gran manament, que el mateix Crist ha reprès i confirmat: *Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces* (Dt 6,5; Mt 22,37). Un sant, doncs, és aquell a qui el Senyor ha fet el do de prendre aquest manament tan a fons que l'ha realitzat plenament. I quina és la característica que perceben els altres en l'existència d'un sant? Ho podem dir en poques paraules: la perfecció de l'amor.

Els sants són personatges de la història cristiana que susciten respecte i admiració

Aquesta perfecció de l'amor s'ha viscut al llarg dels segles de manera distinta. En les cartes de sant Pau apareix

el concepte de sant referit als mateixos cristians, aquells que han acceptat l'Evangeli, han confessat la fe i, pel baptisme, han nascut a una vida nova. Hem d'entendre que en aquella època ser cristià era una cosa extraordinària: molts eren considerats estrangers en la pròpia pàtria, la família s'allunyava d'ells i eren sovint postergats.

Aviat, però, les coses van canviar: els cristians eren més nombrosos, i ja sabem que l'augment del nombre implica sovint la disminució de seriositat i qualitat. Encara més, el cristianisme va esdevenir la religió de l'estat. Es tractava, doncs, de trobar una nova manera de veure la santedat, i aquesta manera consistí a posar en relleu entre els cristians els qui obeïen de manera extraordinària el manament primer i més gran; evidentment, en primer lloc, els màrtirs que donaven la vida per la fe en Crist. Més tard, quan acabaren les onades de persecució dels cristians, van aparèixer com a dignes d'admiració els qui es retiraven a la solitud i duïen una dura vida de penitència. També entre els sants es troben els qui abraçaren la pobresa, com Francesc i Clara d'Assís; els qui aprofundiren la fe amb gran saviesa i caritat; també els qui escamparen el missatge evangèlic al món. Tots aquests eren considerats sants per la seva vida extraordinària i provenien de tots els nivells socials. Cada sant, doncs, és un testimoni de la vida plena que ens ha fet possible Crist.

